

22/7

22/7

22/7

Genèvekonferensen misslyckas totalt,

men ändå har den givit goda resultat; det är två motsägande tankar som en stor del av pressen brottas med under dessa dagar. En förtätning av den övliga fraseologin presterar Expressen. "Trots de yttre meningsskiljaktigheterna, så är man nämligen åtminstone på kort sikt överens om en hel del. För det första inser de fyra stora att Tysklandsfrågan inte går att lösa nu." Att man inte kan komma överens blir alltså helt behändigt ett bevis på att man är överens — om att inte vara överens. Fortsättningen är början lik. Kanske kan det i framtiden bli konferenser som lyckas bättre, det är huvudtanken. Ja, låt oss hoppas det, men inte låtsas att den utelivna framgången är en framgång.

Socialdemokratiska

tidningar angriper bankdirektör Jacob Wallenberg för att han under seglarmiddagen här-omdagen skulle ha klagat över de höga skatterna. Om så skett, skulle utan tvivel tillfället ha varit mycket illa valt. Men enligt vår referent har hr Wallenberg bara konstaterat att höga löner och höga skatter leder till att man bygger billigare segelbåtar. Det är en utveckling som ingen har skäl att beklaga; dess bättre tycks inte heller hr Wallenberg ha gjort det.

Ny dagbok av Julien Green

JULIEN GREEN har nu givit ut sin sjätte dagboksvolym, omfattande tiden 1950—1954 (Journal, Plon, 630 franc). De publicerade dagböckerna börjar med år 1928, då Green blev 27 år; halva hans liv är täckt av dessa böcker, som haft mindre framgång än skådespelen och de tre eller fyra succésromanerna, men kanske skaffat Green än flera okända vänner.

Varje gång jag läser en av dessa böcker frågar jag mig — och detsamma gäller säkert tusentals andra läsare — varför de gör ett så starkt intryck, varför de fångar så mycket att man oavlatligt läser vidare. Roliga, spännande eller upplysande är anteckningarna inte ofta. Personliga intimiteter saknas helt; det finns en del anekdoter, en del berättelser om författarebekanta som Gide, Mauriac och Malraux, men de är sparsamma och reserverade. Politiken berörs knappast, utom under ockupationstiden, då Green var i USA; må inte tanklösheten härav dra slutsatsen — som det gjorts i fråga om Olof Lagercrantz — att Green står likgiltig och främmande för vad som händer i världen. Spirituell eller originellt djupsinnig är Green sällan; man har intrycket att det är besvärligt för honom både att tänka och skriva, och om slösande intellektuell förmåga kan det aldrig vara tal. Green beskriver sig själv som tråkig i sällskap, och i jämförelse med den lysande raden av franska dagböcker är även hans anteckningar ledsamma. Men de har en egendomlig storhet som betvingar, mer än kanske Gide och Mauriac.

Förklaringen kan sökas i ärlighet och uppriktighet. Orden säger dock inte mycket. Den professionella uppriktigheten av Gides typ är Green alldeles främmande för; kroppsliga äventyr berör han inte alls, och de andliga behandlas — utom i några få fall — med en kyla som tycks vara uttrycket för en naturlig kyskhet. Det är nog riktigare att tala om allvar än uppriktighet; man tvivlar inte ett ögonblick på att Green har känt djupt vad han berättar om, att han ständigt känner djupt. Den marginal av ambition och självbe-låtenhet som är det ofrånkomliga priset för offentlig verksamhet är hos Green så liten att man nästan glömmer den — man tycker sig ha att göra med en ren människa, utan försvars- eller anfallsmedel eller ens en rustning av småillusioner.

fr
s
r
a
n
u
ft
h
l
n
v
a
s
s
v
-
-
g
-
g
n
”
r
n
n
n
r
o
-
r
g
i
h
å
t
i
-
t
a
t
l
-

l
s
r
l
å
i
s
l
g
n
e
r
h
å
i
e
n
s
r
l
t